

Додаток до шкільної газети "Юнікс"

СловоГрай

8 січня 2015 року
Україна відзначатиме
80 років від дня наро-
дження "витязя молодії
української поезії"
Василя Симоненка

Ти знаєш, що ти - людина...

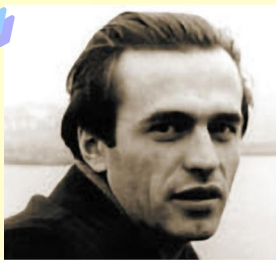
Читайте в номері

- Життєвий і творчий шлях митця
- Вшанування пам'яті Василя Симоненка в місті Черкаси
- Слово про Україну (вірші поета про Україну)
- Живе той, хто живе не для себе, хто для інших виборює життя...
- Сторінка учнівської творчості

Усе своє коротке життя
Василь Симоненко
прожив із трепетною внутріш-
ньою готовністю до подвигу...
серед нас не було й немає поета
більшої громадської мужності,
більшої рішучості,
більшої безкомпромісності,
ніж Василь Симоненко.

Іван Світличний

Життєвий і творчий шлях митця

Коротка, яскрава, трагічна доля й творчість письменника стали справжнім знаменом шістдесятництва, символом тієї неповторної доби.

Василь Симоненко народився в с. Біївці Лубенського р-ну на Полтавщині 8 січня 1935 р. Ріс без батька, мати працювала в колгоспі.

Протягом 1942—1952 рр. майбутній поет навчався в школі: 4 класи — у Біївцях (1942—1946), решта — у сусідніх селах Єньківцях (1946—1947) і Тарандинцях (1947—1952).

У 1952 р. закінчив із золотою медаллю середню школу в Тарандинцях, вступив на факультет журналістики Київського університету імені Т. Шевченка. Брав участь у літературній студії імені Василя Чумака.

У 1957—1960 рр. працював у газеті «Черкаська правда», потім, у 1960—1963 рр., — у газеті «Молодь Черкащини», власним кореспондентом «Робітничої газети», а також займався літературною творчістю.

1962 р. Василь Симоненко став членом СПУ. Він планував вступати до аспірантури Інституту літератури АН УРСР. У цьому ж році вийшла єдина його прижиттєва збірка «Тиша і грім».

У середині 1962р. поета жорстко побили працівники міліції залізничної станції ім. Т. Шевченка (м. Сміла). У зв'язку з тим, що влада всіляко боролась з Василем Симоненком, можна зробити висновок, що це побиття не було випадковим. 13-го грудня 1963р. поет помер у черкаській лікарні (за офіційною версією, від раку), похований у Черкасах.

У 1964р. вийшла посмертна збірка «Земне тяжіння» (книгу було висунуто на здобуття Державної премії УРСР ім. Т.Г. Шевченка 1965р. (посмертно), але лауреатом того року став М. Бажан). Минуло 15 років офіційного забуття поета, і у 1981 р. з'явилася книга вибраного «Лебеді материнства» з передмовою Олеся Гончара.

Василеві Симоненкові посмертно присуджено Державну премію України імені Т. Шевченка у 1995 р.

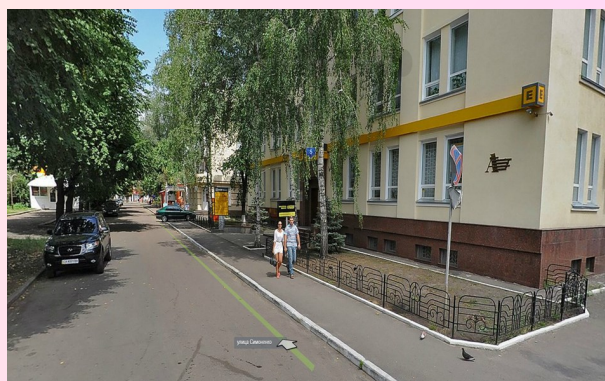
Романтичний, емоційний, пристрасний, правдивий і щирий у своєму творчому самовияві, у любові до звичайної людини й до України, він був проникливим і відважним правдошукачем, борцем за свободу рідної землі й за національне самоствердження народу.

Вшанування пам'яті Василя Симоненка в місті Черкаси

Пам'ятник Василеві Симоненку

Розташований на вулиці Фрунзе, у сквері за будинком Палацу одружень. В основу створення монумента покладені вірші поета “Спади мені дощем на груди” та “Ти знаєш, що ти — людина?”

Вулиця Василя Симоненка

Починається від бульвару Шевченка і тягнеться на південний захід 220 метрів. Знаходиться в історичному центрі міста, перетинаючи бульвар Шевченка та вулицю Гоголя. Носить назву з 1984 року.

Черкаська спеціалізована школа №33 імені Василя Симоненка

Розташована на вулиці Героїв Дніпра, 13. Заснована у 1988 році. У 1994 році в школі відкрито музей-світлицю поета. В цьому ж році присвоєно почесне ім'я Василя Симоненка.

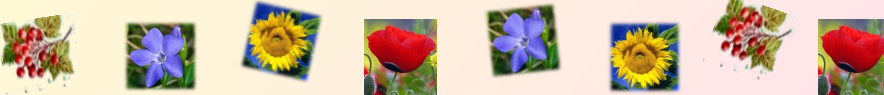
Черкаський літературно-меморіальний музей Василя Симоненка

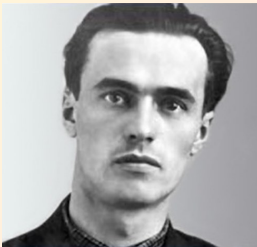
Музей знаходиться в редакції газети “Черкаський край”. Ідея створення музею в редакції виношувалась друзями й колегами поета давно. 24 лютого 1997 року Обласна держадміністрація прийняла рішення “Про створення музею В. Симоненка”. Завдяки зусиллям небайдужих до творчості поета людей 8 січня 1998 року, на день народження митця, музей відчинив двері для відвідувачів. В музеї знаходяться особисті речі та предмети, якими користувався поет-журналіст. Тут же розміщено фото із зображенням поета в дитячі та юнацькі роки, робочі моменти. В музеї зібрані всі прижиттєві видання та посмертні. Сьогодні у фонді музею їх налічується 24 примірники. З далекого зарубіжжя Т. В. Смирненко-Торп (Канада) надіслала видання поезії “Лебеді материнства”. Прикрашає музей скульптура Василя Симоненка, подарована скульптором Зарічним. Нині в музеї налічується понад 200 експонатів.

Могила Василя Симоненка

14 грудня 1963 року поет помер у черкаській лікарні (за офіційною версією, від раку). Похований у Черкасах, на центральній алеї кладовища №1 (вул. Одеська) поряд із матір'ю.

Слово про Україну

... Не шукав я до тебе
Ні стежки, ні броду,
Бо від тебе узбіччям
Ніколи не брів —

Я для тебе горів,
Український народе,
Тільки, мабуть,
Не дуже яскраво
Горів.

Не шукаю до тебе
Ні стежки, ні броду —
Ти у грудях моїх,
У чолі і в руках.
Упаду я зорею,
Мій вічний народе,
На трагічний і довгий
Чумацький твій шлях.

Україно! Тебе я терпіти не можу,
Я тебе ненавиджу чуттями всіми,
Коли ти примітивна й на лубок схожа,
Коли думки у тебе на лобі нема.

Я люблю тебе іншу — коли ти бунтуєш,
Коли гнівом під кручі клекоче Дніпро,
Коли думаєш ти, коли бачиш і чуєш,
І несеш од криниці вагоме відро.

Україні

Коли крізь розпач випнуться надії
І загудуть на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію
І сумую іменем твоїм.

Коли грозює далеч неокрая
У передгроззі дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословляю,
Проклинаю іменем твоїм.

Коли мечами злоба небо крає
І крушить твою вроду вікову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!

Василь Симоненко

Робота посіла II місце у номінації “Публіцистика” на конкурсі творів, присвячених до 80-річчя від дня народження В. Симоненка в рамках літературно-мистецького проекту “Ти знаєш, що ти — людина”.

Живе той, хто живе не для себе, хто для других виборює життя

*А ми живі, нам треба поспішати
Зробити щось, лишити по собі...*

Л. Костенко

Великі й складні завдання покладаються сьогодні на кожного громадянина України, на тих людей, які постійно живуть на цій землі, є патріотами Вітчизни, готовими її захищати. А становлення особистості починається зі шкільного життя. Саме в цей період формуються погляди, переконання, уявлення про світ. Ми вже повинні замислюватися не лише над власною долею, але й над долею своєї країни.

Я вважаю себе громадянкою України, бо намагаюся добре вчитися, щоб у майбутньому оволодіти спеціальністю й приносити користь державі, пізнаю історію рідного краю та його традиції, люблю природу й примножую її багатства, прагну досконало вивчати рідну мову.

Нові часи, нові завдання, нові вимоги, новий ритм життя... Сьогодні ми є свідками великих змін, що відбуваються в нашій державі. Розуміючи це, я намагаюся працювати (відповідно до мого віку) в ім'я розвитку України, прагну своїм розумом, серцем, руками створити щасливе майбутнє. Адже що більше буде зроблено сьогодні, то краще житимемо завтра, і тоді я з гідністю зможу назвати себе справжньою Українкою! Працювати заради своєї держави, як це робив В. Симоненко.

Поет – як совість нації –
В глухі часи стагнації
Знамено трепетне підносить над людьми,
Щоб в безхребетнім спокої не скніли ми!

Я живу в дуже неспокійному світі, у якому зникають духовні цінності. Часто доводиться ставати свідками брехні, злочинності, вульгарності, люди потерпають від своїх вчинків. Невже не зрозуміло, що нам дається лише один шанс, щоб жити.

Бам-бам-бам... Летить дзвін у безмежну синяву неба, бентежить серце кожного, будить свідомість і навіює роздуми.

Чому дзвони стогнуть і плачуть? Бо світ такий жорстокий. Злом і ненавистю наповнена людська душа. Син цурається батька, мати-зозуля відмовляється від свого дитяти й кидає напризволяще. Влада й гроші цінуються понад усе. Нищатья одвічні людські цінності, відходять у небуття такі поняття, як совість, честь, благородство.

Ми будуємо, воюємо, убиваємо, руйнуємо, а потім відбудовуємо, перебудовуємо... Суцільний хаос, який, на мою думку, гальмує всі найкращі порухи наших сердець і приведе суспільство до краху. Нестерпно це мені. Де шлях із безвиході?

Не треба далеко шукати. Загляньте у храм власної душі. Він занедбаний. Ось у чому проблема. Василь Симоненко стверджував: «Любіть все прекрасне і земне, говоріть правду...». І справді, його чесне і щире слово несло людям правду про людину та світ, тому й тривожить душу, вчить любові до рідної землі й поваги до її історії, а ще людської гідності, порядності й відповідальності за все, що відбувається довкола. Заклично звучать слова поезії-присвяти В. Бути:

Свій шлях у всіх колись кінчається,
І майже кожному до ніг кладуть вінки.
Одні жили, помруть і забуваються
А інші, пам'ять залишають на віки.
На їх могилах виростають бур'яни і квіти,
Бо тіло тлінне та душа жива,
І для народу вічно будуть жити –
Їх пам'ять, совість і палкі слова.
Ти знав тоді, якщо тебе не буде,
То в кожному слові кожного вірша –
Живий поет, поки живі є люди,
Бо в кожного із нас живе твоя душа.
І хоч землею стисло тобі груди,
Та голос твій лунає звідтіля:
«Народ мій е! Народ мій завжди буде!
Поки живий він буде – житиму і я»

Ми, діти, наймолодші сини й дочки нашої Вітчизни. Майбутнє України у наших руках. Від нас залежить, яким воно буде. Задумаймося, чи гідні ми своїх батьків, чи шануємо ми їх, чи допомагаємо у праці, чи любимо рідну землю, чи готові стати на її захист? Я бажаю всім стати відданими синами та дочками своєї Вітчизни.

Візьмімо ж з собою на життєві дороги полум'яні і величні поетові слова і несімо гордо прапор Пам'яті про Василя Симоненка в рідній його Україні.

Мельничук Анна, 6-А кл., Олькова Світлана Олександрівна, учитель української мови

Сторінка творчості

Поет духовної свободи

11 грудня у Черкаській спеціалізованій школі I – III ступенів № 33 імені В. Симоненка пройшов конкурс читців поезій В.Симоненка „Поет духовної свободи“. Нашу школу представляла творча група у складі Нянько Вікторії, учениці 9-А класу, Прядка Андрія, учня 11-А класу, та танцювальний колектив старшокласниць. Нянько Віка декламувала уривок із балади Василя Симоненка „Русалка“. Вона посіла III місце та запрошена до участі у обласному етапі конкурсу. Готували колектив до участі у конкурсі Пластун Я.В., Нянько О.В., Цимбалюк Л.Б. та Колчева Л.Г.

Живе той, хто живе не для себе, хто для інших виборює життя...

Україна... Могутня держава. Країна, яка живе, оживає, відновлюється... В нелегкий час, крізь тяжку рутину та пропалені будні ми, українці, не забуваємо про те, що залишаємось людьми.

20 листопада 2013 року — день, коли для багатьох змінилось все, життя стало іншим, чужим, ніби з якогось серіалу. Здається, прокинешся і все зникне, але прокинутися, на жаль, не всі...

Україна — така знайома для іноземців держава, країна, де розгортаються протистояння, де єдність та соборність — головна зброя, але це зараз, а лише рік тому, спитавши про Україну, ми могли почути про вареники, борщ, хліб... Все змінилось. Змінилось ставлення до життя, адже його так легко втратити.

Нерідко говорять, що українці байдужі, холодні, жадібні. Ці слова ранять куди більше, ніж ворожа куля. Ні, ми не такі, і чомусь лише зараз усвідомили всю сутність буття. Ми виборюємо свободу, як заповідав Шевченко. Ніколи українець не скориться, не підставить свого товариша, не покине друга — ось істинна правда. Що б там не казали, ще з давніх віків повелось: єдині, сильні, сміливі. Ми точно знаємо, проти чого повстали, за що загинули сотні людей, але не можемо зрозуміти одного: як

віддячити тим, хто віддав життя?

Нарешті, коли криваві протистояння майдану завершуються і країна може вільно та спокійно вдихнути повітря, настає нова хвиля болу та смертей! Так, цього ніхто не очікував: “друг” встромляє ніж у спину. Кривавить земля... Але і тут ми не втрачаємо надії. Зрозумівши, хто є хто, ми твердо йдемо вперед, і це не помста заслїплює нам очі, а жага до кращого життя, до звичайних, можливо, монотонних, але таких бажаних робочих буднів.

Сьогодні на моїй вільній землі немає жодної людини, яка б не відчула на собі Революцію Гідності. Абсолютно всі, справжні українці, шанують та пам'ятають подвиги наших героїв, тих, хто загинув, тих, хто зараз захищає свою землю, тих, хто не зламався. І саме вони жили по правді, не для себе — для кращого майбутнього. Таким був і залишається Василь Симоненко — Незламний Дух Українського Народу. Революціонер, що завжди відстоював права Батьківщини, своє особисте право свободи і, не поступившись перед ворогом, що “кастрував” всі його вірші, статті про рідну землю, показав усім справжню сутність українського борця.

Залишається лише сподіватися на краще, наслідувати волю наших попередників, наших Світочів, згуртуватися, не зупинятися на початку і йти вперед з гордо піднятою головою!

Шостак Ірина, 10-А кл.

Творчість Василя Симоненка очима дітей

У рамках літературно-мистецького проекту “Ти знаєш, що ти — людина” в Черкаській спеціалізованій школі I-III ст. №33 ім. В. Симоненка проходила виставка малюнків, ілюстрацій та виробів декоративно-прикладного мистецтва “Творчість В. Симоненка очима дітей”. Серед робіт — і ілюстрації наших переможниць Фоміної Валерії, Ахмед Лейли, Кішки Марії.

Ахмед Лейла,
8-А кл.

Ілюстрація до поезії
“Лебеді материнства” (III місце)

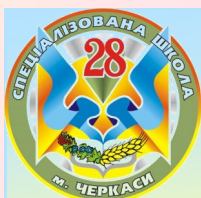

Фоміна Валерія,
9-А кл.

Ілюстрація до поезії “Вона
прийшла непрохана й не-
ждана...” (I місце)

Кішка Марія, 10-А кл.
Ханаіша Я. В., учитель
Ілюстрації до казок “Цар
Плаксії та Лоскотон”,
“Подорож у країну Навпа-
ки” (III місце)

Видання Черкаської спеціалізованої школи I-III ступенів №28 ім. Т.Г. Шевченка
Черкаської міської ради Черкаської області
Головний редактор: Скорик Тетяна Андріївна
Відповідальна за номер: Пластун Ярослава Вікторівна
Редакційний склад: Конюшей Анжеліка, Євтушевська Ольга, Штельмах Марія